

Dionissis Kharitópulos (1947)

Traducció: Jaume Almirall

Gent del Pireu (passatge)

Iannakis, el buzuki de Tsitsanis, així que havia acabat la sessió al local de Tzitzifiés, va esperar respectuosament que el vell acordionista cec s'aixequés de les cadires del darrere de l'orquestra, on havia estat hores clavats, el va ajudar a carregar-se a l'espatlla amb la corretja l'instrument i, agafant el seu buzuki dins la capsa impermeable, el va guiar cap a la sortida per entre les taules i cadires de la sala i, a peu, van fer drecera per tornar a les barraques de Drapetsona.

Al carrer, encara no s'ha fet de dia, no circulen tramvies i, com que fa un fred que pela, els dos amics van ajupits i sense parlar, amb els colls de les jaquetes alçats, el Iannakis amb el buzuki sota el braç, les mans a les butxaques, el caminar lent de pinxo, l'acordionista cec amb l'instrument a l'espatlla, una mà a la butxaca i l'altra passada pel braç de Iannakis, per aguantar-se, i arrossegant els peus, passats curts, curts, l'un rere l'altre ràpidament, per poder seguir-lo.

Després de l'estadi Karaiskakis van fer una petita marrada a l'esquerra fins a Aktí Protopsalti, amb, al centre, sobre les roques, els grans finestrals de EL RESPLENDOR DE LA LLUNA, que és com sortit de pel·lícules estrangeres amb boires, pirates i contrabandistes; van comprar una mica de xocolata i van seguir el seu camí cap a Drapetsona resseguint les línies de l'Elèctric: pont de Kalamaki, fàbrica Kerani, els magatzems tancats dels drapaires de la plaça Ipodamias, van tallar a la dreta i van sortir al Port.

Al costat de l'estació de l'Elèctric no es van poder aguantar, es van ficar dins l'obscuríssim carreró d'Alipedu, per les botigues que encara tenien les persianes abaixades, i que no són exactament botigues amb aparador, sinó magatzems que venen fruita seca en sacs, llegum a l'engròs, begudes en garrafes, i instruments musicals, i això que la tàpia del davant tufeja que fa por, perquè per aquesta raconada s'hi pixen els transeünts, i és en va que els botiguers hi pinten a sobre creus enormes, per si els pixaners són temorosos de Déu i se n'estan.

Fondejats a l'esglaó d'una botiga, van cargolar un petardo bestial, se'l van fumar per tandes, i l'humor els va canviar: aquesta nova xocolata és una cosa forta, els va deixar el tupí fet pols. Van recordar el pinxo de pacotilla d'aquell vespre, al local, i es pixaven de riure: el truà mastegava els gots i escopia vidres ensangonats, però així que el bon Iannis Papaioannu va començar el «Memetis», com que ell encara enredava perquè li fessin cas,

el Mikhalaros es va aixecar de la taula del costat, li va clavar un clatellot fenomenal amb la seva manassa, perquè s'assegués d'una vegada, i el va deixar esmaperdut; se'l van endur a pes, vulguis no vulguis, a la cuina, i li van posar gel al cap, perquè revingués.

Quan els dos camarades es van aixecar per anar-se'n, les cames no els sostenien, i van balandrejar d'aquí cap allà en els cinquanta metres fins al dic, dient bestieses com escolars; sobre el moll de ciment de davant de l'Elèctric van fer com si s'haguessin trobat a la pista i van començar la cançó: «On vas, Memetis, on vas, *aman, aman* / i a mi, on m'abandones?».

Al carrer van aparèixer els primers tramvies amb els llums encesos.

Els dos companyons van seguir cap al seu barri entre rialles i bestieses, tan aviat abraçats fraternalment, com empentejant-se l'un a l'altre dalt del moll solitari de l'Aktí Kondilis; àngels i dimonis a la seva manera, donaven salts com follets embolicats per la boira matinal del Port, més aviat ombres que no persones, i entre aquells gemecs i rialles, aquells disbarats, aquells renecs, aquelles empentes i aquelles abraçades, dues siluetes negres que ballaven al caire del moll de ciment cantant «Memetis meu, Memetis meu, passió meva i pena meva», i mentre el Iannakis es marcava el seu zeimbékiko, el cec, a les palpentes, fa per penjar-se d'ell, el Iannakis dona a l'acordionista una empenta, l'envia carregat amb l'instrument, com un plom, al fons del mar i segueix ballant ell sol, agafant el buzuki pel mànec amb una mà.

Ahir al matí i a l'interior del Temple de Sant Constantí, en el transcurs de la cerimònia de la Sagrada Missa, va irrompre exaltat un soldat, el qual, després d'encendre un bastó que sostenia a les seves mans, amenaçava els atemorits fidels, que es van dispersar espantats, amb la frase següent: «Soc l'Arcàngel Miquel i us cremaré a tots».

La fugida de mariners grecs a ports dels EEUU continua augmentant. Són buscats pel Servei Americà d'Immigració dos mariners grecs més, els quals van abandonar la nau de càrrega Cleòpatra a Charleston, Carolina del Sud, i van desaparèixer.

Ahir es presentà a l'Autoritat Portuària Central del Pireu Theodossia G., de 35 anys, veïna de Keratsinión, i va denunciar que, quinze dies abans, havia desaparegut de casa seva el seu fill Andónios, de 13 anys, emportat per barquers de Karvunóskala, els quals el mantenen en un lloc secret.